

Geen oog voor hersenletsel

'Als prins Friso was blijven leven, zou zich dat vertaald hebben in meer aandacht voor NAH. De deskundigen zouden in praatshows op tv over elkaar heen gebuiteld zijn', verzucht de moeder van Aafke. Haar dochter liep hersenletsel op toen ze bijna verdronk in de tuinvijver. Ze was toen anderhalf. Het duurde zestien jaar voor haar moeder, toevallig op de radio, hoorde van de term niet-aangeboren hersenletsel, kortweg NAH. Met die diagnose viel alles op z'n plek: Aafkes boze en agressieve gedrag, waarmee ze het hele gezin terroriseerde, had een oorzaak. En er was speciale hulp!

In *Over het hoofd gezien* portretteert medisch socioloog Eric Hermans twaalf jonge mensen met niet-aangeboren hersenletsel en hun ouders. De een kreeg als kind een stelling met planken over zich heen, de ander had een ongeluk met paardrijden of een herseninfarct. Ze belandden allemaal in het ziekenhuis, maar na hun ontslag moesten ze het zelf maar uitzoeken. Over die tijd gaat hun verhaal.

Bij thuiskomst blijken alle kinderen veranderd. Ze komen niet meer mee op school, zijn extreem moe, vaak boos en onredelijk. Geen van de ingeschakelde professionals - kinderartsen, psychologen, pedagogen, onderwijskundigen - legt ooit verband met het hersenletsel, opgelopen in de kindertijd. De meeste ouders vinden zelf, en tot hun grote opluchting, hun weg naar gespecialiseerde NAH-hulp. Soms dus pas na zestien jaar.

Eric Hermans schat het aantal Nederlandse kinderen met onzichtbare beperkingen als gevolg van NAH op 100.000. '*Een Amsterdamse Arena én een Rotterdamse Kuip vol.*'

tekst: Annemiek Haalboom

Over het hoofd gezien. 100.000 kinderen met niet-aangeboren hersenletsel (2019) van Eric Hermans is een uitgave in eigen beheer. www.overhethoofdgezien.nl